

tribut

Paco Torres Monsó

Les cares d'un polígon

Segur que per manca de temps i possiblement també de ganes, ningú no s'ha entretingut a comptar les vegades que, des de fa més de tres dècades, sortien publicades frases com ara aquestes: «Paco Torres Monsó és un dels referents ineludibles de l'art contemporani a Girona» o, també, «Monsó és l'artista gironí més universal». De fet, a la manca de temps i de ganes cal sumar-hi una realitat incòmoda, és a dir, la incapacitat de tots plegats per aconseguir que existís un correlat autèntic entre aquests enunciats recurrents —d'allò més tòpic— i la situació d'un artista que va haver d'esperar gairebé setanta anys per rebre el Premi Nacional de Cultura.

Aquest «Tribut» fa l'única cosa possible —i assenyada— ara mateix: començar a assenyalar els costats d'una figura poligonal pendent d'estudi. D'aquí el seu caràcter polièdric: hi ha un Torres Monsó preocupat per la relació entre art i política (Narcís Selles), un d'estèticament inabastable (Glòria Bosch), un de menystingut (Sebastià Goday), un que mai no va ser profeta a la seva terra (Montse Gispert-Saüch), un de secret i misteriós (Cristina Masanés), un d'indissociablement unit a la desapareguda Fundació Espais (Magdala Perpinyà), un pendent de tesi a propòsit del seu immens catàleg raonat (Carme Ortiz) i, en definitiva, un que va ser còmplice i confident dels seus amics (Eudald Camps).

La gràcia de tot plegat és que aquest «Tribut octogonal» haurà de créixer, com dèiem, a mesura que coneguem millor les seves cares: pel que sembla, l'escultor, al final, també és una gran figura geomètrica.

Eudald Camps

>> *Paco Torres Monsó*
(Girona, 1922-2015).

EUGENI CAMPES